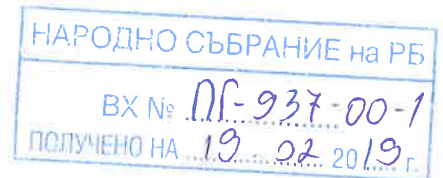

Мух № ПВХС 00045 / 19.02.2019 год.

ДО
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА 44-ТО НС
Г-ЖА ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА

ДО
КОМИСИЯТА ПО ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА

✓ ДО
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА КОМИСИЯТА ПО
ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА И ПРАВА НА ЧОВЕКА
Г-Н КРАСИМИР ВЕЛЧЕВ

ДО
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА КОМИСИЯТА ПО БЮДЖЕТ И
ФИНАНСИ
Г-ЖА МЕНДА СТОЯНОВА

КОПИЕ ДО
ДИРЕКЦИЯ ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯ НА МС
Г-Н ЕМИЛ ВЕЛИНОВ

**СТАНОВИЩЕ ПО ЗАКОНОПРОК ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА
ЗАКАНА ВА ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА ВНОСИТЕЛИ Н.П ЦВЕТАН
ЦВЕТАНОВ И МУСТАФА КАРАДАЙЪ**

От: „МЮСЮЛМАНСКО СУНИТСКО ХАНЕФИТСКО ИЗПОВЕДАНИЕ В РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ“, регистрирано по ф.дело № 12485/2003г. по описа на СГС, VI-15 състав, Булстат: 13117524, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.“Княгиня Мария Луиза“№ 27, ет.1, представлявано от Недим Хафъз Ибрахим Генджев - Председател на Висшия духовен съвет, съдебен адрес: гр. София, бул.“Христо Ботев“№ 119, п.к.1303

УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА,

Със Закона за изменение и допълнение на Закона за вероизповеданията, обнародван в ДВ бр.108 от 29.12.2018г. в сила от 01.01.2019г. се приеха редица промени в Закона за вероизповеданията включително и на чл.28 от Закона за вероизповеданията. Съгласно чл.28, ал.1 от Закона за вероизповеданията, Държавата

предоставя на Българската православна църква – Българска патриаршия, и регистрираните вероизповедания държавна субсидия на базата на резултатите от самоопределилите се лица към съответното вероизповедание при преброяването на населението по данни на Националния статистически институт. В чл.28, ал.2 от ЗВ е предвидено, че разпределението на държавната субсидия се одобрява ежегодно със закона за държавния бюджет на Република България в зависимост от броя на самоопределилите се лица към съответното вероизповедание по ал.1 при последното преброяване на населението по данни на Националния статистически институт, както следва:

1. За вероизповеданията с по-малко от 1 на сто на самоопределилите се към съответното вероизповедание спрямо общия брой на преброените лица по ал.1 – в размер, определен за всяко вероизповедание;
2. За вероизповеданията с повече от 1 на сто от самоопределилите се към съответното вероизповедание спрямо общия брой на преброените лица по ал.1- в размер, определен за всяко вероизповедание, като за едно самоопределило се лице се предвижда субсидия в размер, не по-малък от 10 лева.

Съгласно чл.28, ал.3 от ЗВ на вероизповедание, на което е определена субсидия в по-малък размер от размера, който се полага съгласно критерия по ал.2, т.2, държавната субсидия, която се одобрява, не може да бъде по-малка от 15 милиона лева.

В чл.28, ал.4 от ЗВ изрично е предвидено, че за задграничните епархии или митрополии в диоцеза и юрисдикцията на Българската православна църква – Българска патриаршия, държавната субсидия се предоставя в размери, одобрени ежегодно със Закона за държавния бюджет на Република България. В тези случаи ал.2 и ал.3 не се прилагат. Държавната субсидия се превежда по специална сметка на съответната епархия или митрополия.

Съгласно чл.28, ал.6 от ЗВ, в закона за държавния бюджет на Република България за съответната година се посочват наименованието на вероизповеданието и размерът на държавната субсидия.

В чл.28, ал.7 и ал.11 от ЗВ изрично е посочено, че до края на месец януари на текущата година централното ръководство на съответното изповедание разпределя държавната субсидия на текущи и капиталови разходи, прави мотивирано предложение за разпределението на капиталовите разходи по обекти и уведомява Дирекция „Вероизповедания“ на Министерския съвет. Централното ръководство на съответното вероизповедание извършва разпределение на средствата по държавната субсидия за текущи разходи между местните поделения и предоставя до края на месец януари на текущата година на Дирекция „Вероизповедания“ на Министерския съвет справка за разпределението на субсидията за капиталови разходи по обекти.

Поради обстоятелството, че Закона за държавния бюджет на Република България за 2019г. е приет и обнародван в ДВ бр.103 от 13.12.2018г. т.е. преди Закона за изменение и допълнение на Закона за вероизповеданията обн.ДВ бр.108 от 29.12.2018г., в § 19, ал.1 от Преходните и заключителните разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за вероизповеданията, бе предвиден специален ред за одобряване на държавна субсидия за 2019г. на вероизповеданията по чл.28, ал.2, т.1 и т.2 от ЗВ.

Съгласно § 19, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗВ обн.ДВ. бр.108 от 29.12.2018г., държавната субсидия на вероизповедание по чл.28, ал.2, т.1 и 2 за 2019г. се одобрява от Министерския съвет, като субсидията на вероизповедание по чл.28, ал.2, т.2 е в размер на 10 лева за едно самоопределило се лице и размерът на субсидията по чл.28, ал.3 не може да бъде по-малък от 15 милиона лева. Необходимите средства за 2019г. по чл.28, ал.2, т.1 и т.2 и ал.3 са за сметка на утвърдените субсидии и разходи с чл.6, ал.4 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2019г., като разликата до необходимия размер на държавната субсидия се одобрява като допълнителни разходи по бюджета на Министерския съвет за 2019г. по реда на чл.109, ал.3 от Закона за публичните финанси.

В §19, ал.2 от ПЗР на ЗИД на ЗВ обн.ДВ.бр.108 от 29.12.2018г. изрично е предвидено, че за 2019 година сроковете по чл.28, ал.7 и ал.11 са един месец от влизането в сила на акта на Министерския съвет по ал.1 на §19.

Вече е прието ПМС № 17 от 30.01.2019г., обн.ДВ бр.11 от 05.02.2019г., прието на основание чл.109, ал.3 от Закона за публичните финанси и на основание §19, ал.1 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за вероизповеданията /ДВ бр.108 от 2018г./, представлява общ административен акт по смисъла на чл.65 от АПК. Посоченият акт е с еднократно правно действие, като със същият се създават права или задължения, както и непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на неопределен брой лица.

ПМС № 17 от 30.01.2019г., обн.ДВ бр.11 от 05.02.2019г., прието на основание чл.109, ал.3 от Закона за публичните финанси и § 19, ал.1 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за вероизповеданията /ДВ бр.108 от 2018г./ представлява общ административен акт, „Мюсюлманско Сунитско Ханефитско изповедание в РБългария“ има правен интерес, тъй като със същият се засягат непосредствено правата, свободите и законните интереси както на това вероизповедание, така и на религиозната общност и нейната религиозна институция.

В тази връзка предлаганите промени целят единствено заобикалянето на закона, дискриминирането на волята на българските мюсюлмани самоопределили се като сунити и държавното налагане волята на управниците

едно изповедание да се кръсти като изповеданието и то да представлява всички мюсюлмански деноминации.

В §1, т.1, т.2 и т.3 от ДР на Закона за вероизповеданията изрично се съдържат легални дефиниции на понятията „вероизповедание“, „религиозна общност“ и „религиозна институция“. Вероизповедание е съвкупността от верски убеждения и принципи, религиозната общност и нейната религиозна институция. Религиозната общност е доброволно обединение на физически лица за изповядване на дадена религия, извършване на богослужение, религиозни обреди и церемонии. Религиозната институция е регистрирана в съгласие със Закона за вероизповеданията религиозна общност, която има качеството на юридическо лице, свои ръководни органи и устав.

Религиозната институция „Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България“ е регистрирана като юридическо лице и вписана в регистъра на вероизповеданията на Софийски градски съд под № 32, том 3, стр.20 по ф.д.№ 12485/2003г. с решение от 09.12.2003г.

Видно от удостоверение с изх.№ 0218-110 от 19.02.2013г. на Администрацията на Министерски съвет, Дирекция „Вероизповедания“, Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание е регистрирано съгласно изискванията на Закона за вероизповеданията от Софийски градски съд по ф.д.№ 12485/2003г. и като такова има следните права: 1/ да създава и поддържа религиозни общности и институции със структура и начин на представителство, които са подходящи според свободното убеждение на членовете им – Висш духовен съвет, Главен мюфтия, Висш духовен съд, районни мюфтийства и мюсюлмански настоятелства; 2/ да установява и поддържа места за богослужение и религиозни събрания; 3/ да създава и поддържа подходящи благотворителни или хуманитарни институции; 4/ да пише, издава и разпространява религиозни публикации; 5/ да събира и получава доброволни финансови и други помощи и дарения от отделни лица и институции; 6/ да спазва дните за почивка и да почита религиозните празници, включително и да организира религиозните поклонения „Умре“ и „Хадж“ и т.н.

Съгласно Окончателния доклад на Националния статистически институт, при последното преброяване на населението, извършено през 2011г., към 01.02.2011г. населението на Република България е 7 364 570 души. Лицата самоопределили се към източноправославното християнско вероизповедание са 4 374 135 души или 76.0% от лицата отговорили на въпроса. Католическото вероизповедание са посочили 48 945 души или 0.8%, а протестантското вероизповедание 64 476 души или 1.1%. Мюсюлманско вероизповедание имат 577 139 души или 10%, като от тях мюсюлманско сунитско е вероизповеданието на 546 004 души, мюсюлманско

шиитско – на 27 407 души и 3 727 души са посочили само мюсюлманско вероизповедание.

Съгласно удостоверение с изх.№ УП-55 от 11.01.2019г., издадено от Националния статистически институт по искане на Висшия духовен съвет на Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България, по данни от преброяване на населението и жилищния фонд през 2011 година от отговорилите на въпроса „Вашето вероизповедание е?“, 546 004 лица са се самоопределили като мюсюлмани сунити, като отговорът на въпроса е бил доброволен и лицата сами са определили принадлежността си към вероизповедание.

От Удостоверение с изх.№ 02.18-335 от 16.06.2014г., издадено от Администрацията на Министерски съвет, Дирекция „Вероизповедания“ на Председателя на ВМС на Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание във връзка с искане да се посочи кое е основното направление на исляма в РБългария, е видно, че единствените официални данни са тези от последното преброяване на населението на страната от 2011 г. на НСИ, което е първото статистическо изследване, направено по стандартите на ЕВРОСТАТ, а съгласно тези данни самоопределилите се като мюсюлмани са 577 139 души, от които мюсюлманско сунитско е вероизповеданието на 546 004 души.

От изложените обстоятелства е видно, че Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в РБългария е регистрирано вероизповедание по Закона за вероизповеданията с повече от 1 на сто от самоопределилите се към съответното вероизповедание спрямо общия брой на самоопределилите се лица при преброяване на населението по данни на НСИ, поради което същото отговаря на изискванията на чл.28, ал.2, т.2 от ЗВ и има право на държавна субсидия в размер не по-малък от 10 лева за едно самоопределило се лице или общо на не по-малко от 5 460 040 лева, но за същото не е одобрена държавна субсидия за 2019г., тъй като с обжалваното ПМС № № 17 от 30.01.2019г., обн.ДВ бр.11 от 05.02.2019г., прието на основание § 19, ал.1 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за вероизповеданията /ДВ бр.108 от 2018г./ е одобрена държавна субсидия в размер на 5 милиона лева единствено и само за Българската православна църква– Българска патриаршия към момента.

От тази законова разпоредба е видно, че всички вероизповедания, регистрирани по реда на Закона за вероизповеданията и вписани в регистъра на Софийски градски съд, включително и Българската православна църква – Българска патриаршия, която не подлежи на регистрация и вписване, тъй като е юридическо лице по силата на закона /чл.10, ал.1 и ал.2 от ЗВ/, независимо дали тези вероизповедания отговарят на критериите по чл.28, ал.2, т.1 или по чл.28, ал.2, т.2 от ЗВ, са заинтересовани лица в производството по издаване на административния акт. Министерски съвет чрез неговата специализирана администрация Дирекция

„Вероизповедания“ разполага с информация за вероизповеданията, регистрирани по реда на Закона за вероизповеданията т.е. заинтересованите лица са служебно известни на Министерския съвет.

Въпреки това, в нарушение разпоредбата на чл.66 от АПК не е извършено уведомяване за предстоящо издаване на общ административен акт чрез публично оповестяване за откриване на производството по издаване на този административен акт чрез средствата за масово осведомяване, чрез изпращането на проект до организациите на заинтересованите лица или по друг подходящ начин включително и уведомяване за основните съображения за издаването на акта, както и формите на участие на заинтересованите лица в производството.

Поради неспазване на процедурата по уведомяване, предвидена в чл.66 от АПК, организациите на заинтересованите лица въобще не са представлявани в производството по издаването на акта и са били лишени от право на участие в производството, включително и от право на достъп до информацията по преписката, което представлява нарушение на чл.67, чл.68 и чл.69 от АПК.

Общият административен акт е издаден без да са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая и без да се обсъдят предложения/възражения на заинтересованите граждани и техните организации, което представлява нарушение на чл.71 от АПК.

Съдържанието на общия административен акт не е съобщено по предвидения в чл.72, ал.1 от АПК ред, тъй като както посочихме по-горе, уведомяване по реда чл.66 АПК въобще не е извършвано.

Не са налице данни за наличие на някое от обстоятелствата, предвидени в чл.73 от АПК, които да обуславят възможност да не се спазят някои от разпоредбите за уведомяване и участие на заинтересовани лица в производството по издаване на акта.

Това се прави с цел да се приемат противоконституционните поправки на Н.П. Цветанов и Карадайъ целящи опрощаването на публичните задължения „който единствено има Мюсюлманското изповедание оглавявано от Мустафа Хаджи и след като това опрощаване бъде факт да се да се разпише като единствен бенефициент на субсидията предвидена в закона, каото на практика ще доведе до облагодетелстването на централното ръководство с 12 милиона плюс тези от субсидията 6 милиона или с 3 милиона повече от предвидените за тази година не по малко от 15 милиона за Българската Патриаршия.

Видно от одобреното със Закона за държавния бюджет на РБългария за 2019г. разпределение на субсидията за вероизповеданията, от общо предвидена субсидия в размер на 5 500 000 лева, сумата от 4 100 000 лева представлява субсидия за Българската православна църква – Българска патриаршия, като субсидията в размер

на 1 200 000 лева, предвидена за подпомагане на Българските православни църковни общини в чужбина и свещенослужителите, работещи зад граница, всъщност представлява субсидия по чл.28, ал.4 от Закона за вероизповеданията и за същата не се прилагат ал.2 и ал.3 на чл.28 от ЗВ т.е. от предвидения в Закона за държавния бюджет на РБългария за 2019г. общ размер на субсидията за вероизповеданията от 5 500 000 лева, за субсидии по чл.28, ал.2, т.1 и т.2 от ЗВ във връзка с §19, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗВ обн.ДВ бр.108 от 2018г., могат да се използват само 4 300 000 лева, от които 2 900 000 лева са определени за Българската православна църква – Българска патриаршия съгласно Закона за държания бюджет за 2019г.

Като вземем предвид данните на Националния статистически институт при последното преброяване на населението и с оглед разпоредбата на §19, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗВ обн.ДВ бр.108 от 2018г., Българската православна църква – Българска патриаршия има право на субсидия по чл.28, ал.2, т.2 от ЗВ в размер на 43 741 350 лева, но не по-малко от 15 милиона лева, мюсюлманското сунитско изповедание /МСХИ/ има право на субсидия по чл.28, ал.2, т.2 от ЗВ в размер на 5 460 040 лева, а Протестанското вероизповедание има право на субсидия по чл.28, ал.2, т.2 от ЗВ в размер на 644 760 лева. Така общо необходимата сума за субсидията за 2019г. за вероизповеданията по чл.28, ал.2, т.2 от ЗВ е в общ размер от минимум 21 104 800 лева. Одобрените с ПМС № 17 от 30.01.2019г., обн.ДВ бр.11 от 05.02.2019г., допълнителни разходи по бюджета на Министерския съвет за 2019г. в размер на 5 милиона лева за държавна субсидия – част от държавната субсидия по чл.28, ал.2, т.2 от Закона за вероизповеданията, очевидно са крайно недостатъчни за допълване на необходимия размер на държавната субсидия за 2019г. за вероизповеданията по чл.28, ал.2, т.1 и т.2 от ЗВ. Освен това, в нарушение разпоредбите на §19, ал.1 ПЗР на ЗИД на ЗВ и на чл.28, ал.2, т.1 и т.2 от ЗВ, държавната субсидия е определена единствено и само за едно от вероизповеданията – Българската православна църква – Българска патриаршия. За останалите вероизповедания по чл.28, ал.2, т.1 и т.2 от ЗВ въобще не е определена субсидия с ПМС № 17 от 30.01.2019г., обн.ДВ бр.11 от 05.02.2019г., нито пък са предвидени средства за такава, което представлява грубо нарушение на закона.

В чл.4, ал.1 от Закона за защита от дискриминация е въведена забрана за пряка или непряка дискриминация основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра .

Съгласно чл.10, ал.1 от ЗВ традиционното вероизповедание в Република България е източното православие. То има историческа роля за българската държава и актуално значение за държавния ѝ живот. Негов изразител и представител е самоуправляващата се Българска православна църква, която под името Патриаршия е правопреемник на Българската Екзархия и е член на Едната, Свята, Съборна и

Апостолска църква. Тя се ръководи от Светия Синод и се представлява от Българския Патриарх, който е и Митрополит Софийски. В чл.10, ал.2 от ЗВ е предвидено, че Българската православна църква – Българска патриаршия е юридическо лице *ex lege*.

В разпоредбата на чл.10, ал.3 от ЗВ изрично е предвидено, че ал.1 и ал.2 не могат да бъдат основание за предоставяне на привилегии или каквото и да е предимство със закон.

С приетото ПМС № 17 от 30.01.2019г., обн.ДВ бр.11 от 05.02.2019г. на основание чл.109, ал.3 от Закона за публичните финанси и § 19, ал.1 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за вероизповеданията /ДВ бр.108 от 2018г./, са одобрени допълнителни разходи по бюджета на Министерския съвет за 2019г. в размер на 5 милиона лева за държавна субсидия – част от държавната субсидия по чл.28, ал.2, т.2 от Закона за вероизповеданията, за Българската православна църква – Българска патриаршия. Както вече посочихме по-горе, с ПМС държавната субсидия е определена единствено и само за едно от вероизповеданията по чл.28, ал.2, т.2 от ЗВ – Българската православна църква – Българска патриаршия. За останалите вероизповедания по чл.28, ал.2, т.1 и т.2 от ЗВ въобще не е определена субсидия с ПМС № 17 от 30.01.2019г., обн.ДВ бр.11 от 05.02.2019г., нито пък са предвидени средства за такава субсидия. По този начин с посоченият административен акт, Министерския съвет създава привилегия за едно от вероизповеданията в РБългария и същевременно третира по-неблагоприятно останалите вероизповедания имащи право на държавна субсидия по чл.28, ал.2, т.1 и т.2 от ЗВ. Постановлението е факт, но то е осъскатено от законова гледна точка, защото се чакат именно тези поправки, за да регламентират първо опрощаването на публичните вземания на Мюсюлманското изповедание и после да го посочат като конкретен бенефициент в пълно противоречие със закона и в пряка дискриминация с останалите регистрирани изповедания.

Семплите мотиви на законопроекта водят до дълбокия му противоконституционен характер и смисъла на правомощията единствено на Президента да опрощава несъбираеми публични вземания, чрез нарочна комисия, но само и единствено на физически лица.

Погасяване на финансови задължения чрез опрощаване

Опрощаването (чл. 98, т. 12 от Конституцията и чл. 168, т. 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс) като способ за погасяване на финансови задължения на отделен субект, а не на юридическо лице в пълната икономическа мощ да си погасява задълженията като Мюсюлманското изповедание.

На първо място се разглежда смисълът на понятието държавни вземания по чл. 98, т. 12 от КРБ. В това отношение авторът отбелязва, че бюджетът, в който постъпват събраните средства, е само критерий за разграничение на видовете данъци и такси – държавни и местни. Процесуалният ред за събиране на вземането не е въведен като допълнителен критерий за неговото дефиниране като държавно или общинско в ДОПК. Също така плащането на такси и данъци е задължение на гражданите по силата на чл. 60, ал. 1 от КРБ, без да се прави разграничение между държавните и общинските данъци и такси. Конституционният законодател въвежда едно имплицитно задължение чрез института на опрощаването – да се осигури реализирането на конституционните ценности и принципи, както и равенството на гражданите във възможностите за погасяване на техните задължения.

В публикацията се счита, че създаването на уредба, която да възложи на общинските съвети или на кметовете на общини да опрощават несъбираеми общински данъци и такси, е противоконституционно при предвидено такова правомощие за опрощаване само за президента по силата на Конституцията. Задължението за плащане на задължителни осигурителни вноски, макар и неуредено като основно от конституционния законодател, е свързано с упражняването на конституционните права на гражданите, уредени в чл. 51 и 52 от КРБ. Незаконосъобразно извършените осигурителни разходи са публични задължения, когато получените суми подлежат на връщане от лицата, които са ги получили – чл. 162, ал. 2, т. 4 от ДОПК. В тези случаи също президентът трябва да може да осъществява правомощието.

С оглед на гореизложеното в статията се извежда, че държавни вземания по смисъла на чл. 98, т. 12 от КРБ са държавните и общинските вземания, както и задължителните осигурителни вноски и незаконосъобразно извършени осигурителни разходи от бюджета на държавното обществено осигуряване и на Националната здравноосигурителна каса. Тези задължения се установяват по основание и се определят по размер с нормативен акт.

На второ място авторът коментира, че глобите и конфискациите са парични вземания, които се събират по реда на ДОПК и сумите постъпват в държавния бюджет или в местните бюджети. Правото на помилване е уредено само в Наказателния кодекс и Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, където помилването е акт, чиито правни последици водят до освобождаване от изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода. Следователно, законодателят урежда помилването само с оглед наказанието лишаване от свобода. Помилването не е способ за погасяване на парични задължения за разлика от опрощаването, което авторът отчита като празнота в законодателството, която би следвало да се отстрани.

На трето място се разяснява понятието „несъбираеми“ по смисъла на чл. 98, т. 12 от КРБ. Правомощията на президента да опрощава несъбираеми вземания не

следва да се упражнява само въз основа на преценка за наличието или липсата на секвестрируемо имущество. Трябва да се отчитат здравословно състояние, трудова заетост, семейно положение и др. при физическите лица и предмет на дейност, цели и резултати от дейността при юридическите лица. Правомощието на президента да опрощава съдържа елемент на справедливост и е изцяло в дискреционната власт на държавния глава.

Правни аргументи на ЛАКОРДА

Опрощаването по чл. 98, т. 12 от Конституцията се дава от президента с указ, който е индивидуален за всяко конкретно лице. То е правомощие само на президента на републиката и не може да се делегира на вицепрезидента или други лица. Нещо повече, то не се извършва служебно, а само след молба за опрощаване на конкретно задължение, отправена до президента от името на длъжника. За целта към президента съществува комисия – Комисия по опрощаване на несъбираеми държавни вземания, която събира информация за всеки отделен случай и му предлага решение. С последното президентът не е ангажиран, защото действа при оперативна самостоятелност. На опрощаване подлежат само публичните вземания по чл. 162 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс във връзка с чл. 168, т. 4 от ДОПК, които са ликвидни и изискуеми.

По отношение на Комисията по опрощаване на несъбираеми държавни вземания (КОНДВ) Административен съд София-град (АССГ) в Определение № 847 от 08.02.2017 г. по адм. д. № 1939/2016, оставено в сила с Определение № 11612 от 03.10.2017 г. по адм. д. № 9821/2017 на Върховния административен съд, постановява, че КОНДВ е помощен орган със съвещателни функции към президента при упражняване на правомощията му по чл. 98, т. 12 от Конституцията, която работи по правила, утвърдени с указ на държавния глава при условията и по реда на чл. 102 от Конституцията.

АССГ отбелязва, че с оглед състава и начина на функциониране КОНДВ формално-юридически не е постоянна организационна структура на Администрацията на президента, като дейността ѝ се подпомага от щатни експерти и технически лица. Комисията не е юридическо лице. Юридически лица може да се създават само въз основа и по силата на правна норма и така получават съответната правосубектност. Също така не е в правомощията на президента да учредява публичноправни юридически лица. Следователно, посочва съдебният състав в Определение № 847 от 08.02.2017 г. по адм. д. № 1939/2016, правосубектност не е изрично нормативно призната на Комисията за опрощаване на несъбираеми държавни вземания и тя не може да ѝ се придава мълчаливо, по тълкувателен път заради организационната обособеност или по друг признак.

Същите съображения важат и за Комисията по помилването към президента, която го подпомага при извършване на правомощието му по чл. 98, т. 11 от Конституцията. В допълнение, съдът отбелязва, че председателите на комисиите нямат качеството на административни органи и подписаните от тях писма за отхвърляне на молбите не представляват индивидуални административни актове, а уведомления.

В тази връзка АССГ постановява, че двете комисии не притежават правен статус и не може да са ответници по смисъла на чл. 205 от АПК по искове по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ във връзка с чл. 203, ал. 1 от АПК при оспорване отхвърлянето на молба за помилване на едно лице, съответно опрощаване на несъбираемо държавно вземане.

По отношение на това кой може да опрощава вземания АССГ и ВАС в Решение № 1584 от 12.02.2015 г. по адм. д. № 6721/2014 и Решение № 1981 от 13.02.2018 г. по адм. д. № 1266/2017 са единодушни, че нормата на чл. 98, т. 12 от КРБ е изрична и повелителна. Компетентен е само президентът, но не и вицепрезидентът, общинските съвети или други лица. Опрощаването винаги е индивидуално, а не по категория лица.

В обобщение може да се каже, че в съдебната практика няма спор, че само президентът може да опрощава несъбираеми държавни вземания. Това става след изрична молба на едно лице и преценка на обстоятелствата по всеки конкретен случай. В помощ на президента се създава Комисия по опрощаване на несъбираеми държавни вземания, която е съвещателен орган към държавния глава и няма юридическа правоспособност.

ДЯЛ ЧЕТВЪРТИ СЪБИРАНЕ НА ПУБЛИЧНИТЕ ВЗЕМАНИЯ

Глава двадесета ОСНОВНИ ПОЛОЖЕНИЯ

Публични и частни вземания **Чл. 162.** (Доп. - ДВ, бр. 86 от 2006 г., в сила от датата на влизане в сила на Договора за присъединяване на Република България към Европейския съюз, доп., бр. 109 от 2007 г., в сила от 01.01.2008 г.; изм. и доп., бр. 12 от 2009 г., в сила от 01.05.2009 г., Дата на влизане в сила изменена на 01.01.2010 г. със ЗИД ДОПК - ДВ бр. 32 от 2009 г.; доп., бр. 15 от 2010 г.; доп., бр. 105 от 2016 г., в сила от 30.12.2016 г.; доп., бр. 85 от 2017 г.) (1) Държавните и общинските вземания са публични и частни. (2) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 01.05.2009 г., Дата на влизане в сила изменена на 01.01.2010 г. със ЗИД ДОПК - ДВ бр. 32 от 2009 г.) Публични са държавните и общинските вземания: 1. за данъци, включително акцизи, както и мита, задължителни осигурителни вноски и други вноски за бюджета; 2. за други вноски, установени по основание и размер със закон; 3. за държавни и общински такси, установени по основание със закон; 4. за незаконосъобразно извършени осигурителни разходи; 5. за паричната

равностойност на вещи, отнети в полза на държавата, глоби и имуществени санкции, конфискации и отнемане на парични средства в полза на държавата; 6. (доп. - ДВ, бр. 86 от 2006 г., в сила от датата на влизане в сила на Договора за присъединяване на Република България към Европейския съюз; доп., бр. 85 от 2017 г.) по влезли в сила присъди, решения и определения на съдилищата за публични вземания в полза на държавата или общините, както и решения на Европейската комисия за възстановяване на неправомерно предоставена държавна помощ включително за дължимите по тях обезщетения, глоби и имуществени санкции; 7. по влезли в сила наказателни постановления; 8. (нова - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 01.05.2009 г., Дата на влизане в сила изменена на 01.01.2010 г. със ЗИД ДОПК - ДВ бр. 32 от 2009 г.) за недължимо платените и надплатените суми, както и за неправомерно получените или неправомерно усвоените средства по проекти, финансирани от предприсъединителните финансови инструменти, оперативните програми, Структурните фондове и Кохезионния фонд на Европейския съюз, европейските земеделски фондове и Европейския фонд за рибарството, Инструмента Шенген и Преходния финансов инструмент, включително от свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз; 9. (предишна т. 8, изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 01.05.2009 г., Дата на влизане в сила изменена на 01.01.2010 г. със ЗИД ДОПК - ДВ бр. 32 от 2009 г.) лихвите за вземанията по т. 1 - 8. (3) Публичните вземания се установяват и събират в левове. (4) Частни са държавните и общинските вземания извън тези по ал. 2. (5) (Нова - ДВ, бр. 109 от 2007 г., в сила от 01.01.2008 г.) Публични вземания са вземанията на бюджета на Европейския съюз по решения на Европейската комисия, Съвета на Европейския съюз, Съда на Европейските общности и Европейската централна банка, с които се налагат парични задължения, подлежащи на изпълнение на основание чл. 256 от Договора за създаване на Европейската общност. (6) (Нова - ДВ, бр. 15 от 2010 г.) Публични вземания са и вземанията на държавите - членки на Европейския съюз, по влезли в сила решения за конфискация или отнемане на парични средства, за паричната равностойност на конфискувано или отнето имущество, както и по решения за налагане на финансови санкции, постановени в държави - членки на Европейския съюз, когато са признати и подлежат на изпълнение в Република България. (7) (Нова - ДВ, бр. 105 от 2016 г., в сила от 30.12.2016 г.) Публични вземания са вземанията за финансови административни санкции и/или глоби, включително такси и начисления, наложени от компетентните органи или потвърдени от административните или съдебните органи на държави - членки на Европейския съюз, или, когато е приложимо, от съдилища за трудови дела на държави - членки на Европейския съюз, във връзка с неспазването на Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 1996 г. относно

командирането на работници в рамките на предоставянето на услуги (ОВ, L 18/1 от 21 януари 1997 г.) или на Директива 2014/67/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 г. за осигуряване на изпълнението на Директива 96/71/ЕО относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги и за изменение на Регламент (ЕС) № 1024/2012 относно административно сътрудничество посредством Информационната система за вътрешния пазар („Регламент за ИСВП“) (ОВ, L 159/11 от 28 май 2014 г.).

☒ Събиране на публични вземания по ДОПК - спорни хипотези и разрешаването им от ВАС (199 анотации).

Посочената правна уредба поставя пред Вас законодателите няколко съществени правни пречки да подкрепите предложените промени в закона за вероизповеданията, като :

1. Публичните вземания на общините са и присъдените съдебни разноси по проведени съдебни процеси, към настоящия момент Мюсюлманското изповедание дължи над 3 милиона лева присъдени разноси по заведените към държавата и общините десетки дела, до едно загубени в съда;
2. Стотици имами и служители на мюфтийството за който НАП е установило, че се дължат социални и здравни плащания ще бъдат лишени от плодовете на своя труд, а именно когато не се съберат принудително, а се опростят, то тези плащания към НОЙ и Здравна каса оэстават непогасени и следователно хората ще бъдат ограбени, на първо място от Цветанов и Карадайъ , а на следващо място от народните представители, които ще гласуват тези поправки, тъй че когато един закон се прави то следва да се има предвид неговия обществен характер и значимост. Конкретния законопроект облекчава едно ръководство ,което не е било коректно към своите служители и ги ограбва за 10-15 години служба при тях.
3. На следващо място към настоящия момент има извършени публични вземания от Държавен публичен изпълнител и от Частни съдебни изпълнители на стойност 500 000 лв. Когато се приемат изначално за недължими публичните вземания ще породят съдебни искове от страна на Мюфтийството към Държавата да се върнат тези пари, в тази връзка има продадени и имоти, какво се случва с целия инструмент на принудителното изпълнение ако приемете тези поправки? Тези задължения на Мюсюлманското изповедание са в следствие на влезли в сила по съдебен ред ревизонни актове, те не са на етап ревизия и юрисдикцията не е на НАП! С това искане на народните представители и липсата на коректен правен и икономически анализ от страна на Министерството на правосъдието и на финансите , самите министри създават опасен прецедент за върховенството на закона и изпълнението на влезлите в сила съдебни актове. Народното представителство ще има ли куража да отмени

този основен принцип на правовата държава. Ако това са договорки в полза на влиянието на ДПС над мюфтийството да се погази правовия ред, то тази отговорност би следвало да се носи и наказателно.

4. **Народните представители ще извършат съучастие с укриването на на публични задължения, установени от приходната агенция и съда Ще припомним на народното представителство смисъла на това престъпление :**

Понятието за **субект на данъчно престъпление** е по-тясно от това за субект на данъчно задължение, което включва още юридически лица и неперсонифицирани дружества. Субект на данъчно престъпление е наказателноотговорно физическо лице, адресат на законово задължение да плаща данък от свое или от името на друго, включително представляващо данъчнозадължения субект в данъчното правоотношение с държавата. Хипотезата, в която субектът не е данъчнозадълженото лице, поражда противоречиви решения в съдебната практика, основани на различна интерпретация на търговскоправното представителство.

Според малцинствена група съдебни решения, когато данъчнозадължен е търговец, субект по чл. 255-256 е неговият едноличен собственик или друг представител, който има „задължението да ангажира дружеството пред данъчната администрация съобразно данъчното законодателство”¹². Според този възглед, това лице носи от името и за сметка на търговеца задължение за деклариране, което съдът конкретизира в задължение за изготвяне на справки-декларации. Преценката на субекта е обвързана със **съдържанието на представителната власт, упражнявана от извършителя, и води до изискване за изрично надлежно упълномощаване.**

По конкретно дело ВКС е разграничил представителната власт, която двама от подсъдимите имат в „качеството на търговски пълномощници само по отношение на дейността на дружеството, свързана с предмета му на дейност”, от общите им пълномощия по ЗЗД относно „представителството пред данъчната администрация”¹³. Тъй като „фактическото подаване чрез донасянето, представянето и входирането ѝ [*на декларацията – бел.авт.*] в данъчната служба може да бъде извършено от всяко лице, което има съответното пълномощие за тази дейност”¹⁴ и според съда не се включва в задължението за деклариране, тези лица не могат да носят отговорност **като извършители**. Фактът, че са „участвали в организацията и осъществяването на цялостната дейност, както и че без тяхната дейност подсъдимият не би могъл да извърши източване на ДДС”, извършването на „регистрация на дружеството, както и организиране на снабдяването му с първична счетоводна документация с невярно съдържание, фактическото подаване на справки-декларации пред ТД на НАП”, сочи на помагаческа дейност. Извършителска е дейността само на „надлежен пълномощник”, който „се е занимавал с дейността на дружеството” Тъй като подсъдимият „не може да остане осъден като помагач при липса на извършител“,

извършителят се приема за „неизвестен”, за да бъде защитена квалификацията за помагачество. Според съда участието на дееца „се е изразило в създаване на условия за извършване на престъплението по чл. 256 НК, тоест, той е действал като помагач при неизвестен извършител. Възможен извършител е управителят на дружеството, но такова обвинение не е повдигнато“.

Тезата за помагаческа дейност произтича не от изводи за деянието, а от убеждение, че субектът трябва да има изрични права да действа от името и за сметка на търговеца в изпълнение на негови данъчни задължения. Възгледът неоснователно пренебрегва традиционни институти на търговското представителство и води до излишно усложняване на квалификацията, като в някои случаи я прави невъзможна. В друг пример при аналогична фактическа обстановка е прието, че **изобщо няма извършено престъпление.** Според съда, макар че „подсъдимият като едноличен собственик на капитала и управител е задължен от името на дружеството, доколкото задължението е на дружеството, то може да бъде изпълнено и от друго лице (упълномощено или не от управителя)”, поради което „е несъмнено, че, ако има извършено деяние, то **4. Данъчните престъпления са резултатни и типично се извършват във формата на операции, в които преобладават действия.** Бездействието е възможно при укриване на данъци чрез неподаване на данъчна декларация, неиздаване на счетоводен документ, допускане на неправилно осчетоводяване.

4.1. Изпълнителното деяние по чл. 255-255а е в две форми: избягване на установяване и избягване на плащане на правилно установени данъчни задължения. Двете могат да бъдат осъществени едновременно, ако например се осуетява установяването на едно задължение и се избягва плащане на друго.

Установяването е избягнато, когато данъчните задължения не са установени изобщо от данъчните власти или са неправилно установени в различен размер от действителния или с различен падеж. Увеличаването на размера е по-рядко и обективира усилия за приспадане на данъчен кредит. **Плащането** им е избягнато, когато са били вярно установени, но без правно основание не са били внесени изцяло в установените за това срокове.

Престъпната последица е парично оценима и се изразява в неоснователно задържани във фактическата и разпоредителната власт на дееца пари в размер поне 3000 лева, дължими в данък на хазната. Изводът за резултатност се потвърждава от граматичното време на изпълнителното деяние („избегне“, а не „избягва“). Престъплението е довършено, когато данъкът не бъде (правилно) установен или не бъде платен в установения срок.

Към този момент се определя и **размерът на вредата като съставомерен признак за целите на квалификацията.** Последващо коригиране на установеното и плащане на

неплатеното могат да смекчат отговорността и да намалят обещетението, дължимо от дееца по евентуален граждански иск за вреди, причинени на държавата с престъплението.

Действителният размер на дължимото е от съществено значение за отговорността на дееца с оглед преквалификация по чл. 255, ал. 4, ако преди пренията пред първата инстанция деецът се издължи изцяло. **Размерът обаче може да бъде различно установен от наказателния съд и данъчните власти.** Съдът не е обвързан от констатациите в актовете на административните органи, но, ако според тях размерът е по-малък от установения от съда, може да не приемат плащането на разликата. Изглежда, практиката приема данъкът за внесен, ако установената от съда сума бъде преведена на държавния бюджет, независимо дали впоследствие е върната или приспадната от други данъчни задължения на същия субект.

4.2.1 Неподаването на данъчна декларация (чл. 255, ал. 1, т. 1) и невярното деклариране при подаването ѝ (чл. 255, ал. 1, т. 2) представляват нарушения на задължението за вярно и своевременно деклариране на доходи, което влияе на правилното установяването на данъчните задължения на субекта.

4.2.2. Признаците по чл. 255, ал. 1, т. 3-5 от НК засягат задължението на данъчнозадължения субект за правилно счетоводно документиране на дейността, източник на облагаемия доход. Доходът е реален и генериран от реална стопанска дейност, но бива задържан чрез пълно или частично прикриване на дейността.

Неиздаването на фактура или на друг счетоводен документ по чл. 255, ал. 1, т. 3 представлява неизпълнение чрез бездействие на задължението за осчетоводяване на реална стопанска дейност. То е насочено към неустановяване на задължението и неизбежно предопределя и невярно съдържание на данъчната декларация по т.2, ако такава бъде подадена. Неиздаването може да доведе и до привидно невъзникване на задължението за деклариране, ако придаде на официално осчетоводената дейност характер на доход, за който не се изисква подаване на декларация-справка. Тогава ще са налице и признаците по т. 1.

Дейността по **унищожаване, укриване или несъхраняване в срок на счетоводни документи** по чл. 255, ал.1, т. 4 може едновременно да съдейства за избягване на установяването на задължения, но и за тяхното неплащане. Извършената реална стопанска дейност е била правилно и вярно осчетоводена, но с последващото отстраняване на документалните следи за нея се заличават и формалните основания за заплащане на данъците върху нея.

Унищожаването представлява неправомерно въздействие върху документа, което нарушава целостта на носителя или заличава възможността да се възприема и

възпроизвежда съдържанието му. Много често дейността по унищожаване е насочена към това третите лица да не узнаят изобщо, че документ с определено съдържание е съществувал.

Укриването е осъществено, когато има данни за съществуването на определени документи, няма данни да са били унищожени, но не е известно какво е станало с тях, като не е известно и местонахождението им. Когато има сигурни данни, че са били скъсани, изгорени и т.н., следва да се приемат за унищожени, а не за укрити.

Посочването на тези правни норми до едно съставомерни по отношение на Мюсюлманското изповедание показва изключителната пристрастност на вносителите за да прикрият и опростят констатираните нарушения и престъпления с „опрощаване“ т.е. с липса на предмет и от там липса на престъпно поведение укриване на данъци и възпрапяждането на тяхното принудително събиране в обществен интерес.

Към момента всички сметки на Мюсюлманското изповедание са блокирани, възбранение са имоти и съществува пряко и принудително публично изпълнение за събирането на тези средства. То регистрира мести поделения зада пренасочва събирането на средства от наеми, за да избегне взетите принудителни мерки.

УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА НАРОДНИ ПРЕДСАТВИТЕЛИ,

Целените лични опрощавания на задълженията на Мустафа Хаджи, като представител на Мюсюлманското изповедание, освобождаването му от плащане на задълженията и в последствие неправомерното му облагодетелстване с 6 милиона, освен преките нарушения на Конституцията, правовия ред и закона е и неправомерна държавна помощ, която пряко се следи от Европейската комисия. Това е видно от Дело C-74/16 Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania срещу Ayuntamiento de Getafe (Преюдициално запитване, отправено от Juzgado de lo Contencioso-administrativo nº 4 de Madrid (Испания) „Конкуренция — Държавни помощи — Член 107, параграф 1 ДФЕС — Испански данък върху строителни, монтажни и ремонтни работи — Освобождаване на католическата църква от облагане с данък — Разграничаване между икономическа и неикономическа дейност на католическата църква — Дейности на католическата църква без строго религиозен характер — Дейности в рамките на социалната, културната и образователната мисия на католическата църква — Църкви, религиозни сдружения и религиозни общности — Член 17 ДФЕС — Член 351 ДФЕС“ :” Първо, що се отнася до критерия „помощ, предоставена от държава членка или чрез ресурси на държава членка“, е възприето, че член 107, параграф 1 ДФЕС не включва само положителни престации като субсидии, а и мерки, които под различна форма облекчават тежестите, обичайно натоварващи едно предприятие и които

следователно, без да бъдат субсидии в строгия смисъл на думата, имат същото естество и пораждат същите последици(55).

67. Всяко осигуряващо предимство данъчно третиране, което макар и да не се изразява в прехвърляне на държавни ресурси, поставя получателите в по-благоприятно финансово положение от другите данъчнозадължени лица, също попада в хипотезата на член 107, параграф 1 ДФЕС(56). Разбира се, това важи и в случая, когато съответното предимство е осигурено от подразделение в държавната структура — в случая община — или ползва негови ресурси; всъщност член 197, параграф 1 се отнася за всички мерки, които са финансирани от публични ресурси и може да се окачествят като държавни(57).

68. Обстоятелството, че спорното освобождаване от данък в настоящия случай се основава на Договора от 1979 г. и следователно има международноправен произход, не му отнема характера на държавна или ползваща ресурси на държавата мярка. Първо, Договорът от 1979 г. е сключен със значителното участие на испанската държава и е ратифициран от нея; поради това от гледна точка на правото на Съюза той следва да се разглежда като национално право. Второ, в резултат на Договора публичният сектор в Испания се отказва от част от данъка върху строителни, монтажни и ремонтни работи. Трето, испанската държава участва в съществена степен в тълкуването и конкретизирането на договора, както доказват не на последно място от различните постановления на министерството на финансите(58). И четвърто, съдържащият се в член VI от Договора механизъм за уреждане на спорове също отрежда на испанската държава решаваща роля при тълкуването и по-нататъшното развитие на Договора.

то защо, доколкото Congregación според изложеното по-горе извършва икономическа дейност и следователно следва да се счита за предприятие(75), освобождаване от данъчно облагане като разглежданото в главното производство следва да се разглежда като държавна помощ, която е забранена по член 107 параграф 1 ДФЕС.....

Последиците от евентуално квалифициране като държавна помощ

88. Остава да се анализира какви последици за главното производство могат да се породят от квалифицирането на спорното данъчно освобождаване като държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС. Особености тук може да се породят по-специално от член 108 ДФЕС и член 351, първа алинея ДФЕС, към които настоятелно насочва преди всичко испанското правителство. За да може да се даде полезен отговор на запитващата юрисдикция, в заключение е необходимо накратко да се разгледат и тези две разпоредби, както и свързаните с тях проблеми(76).”

В провиния мир се очертава за първи път да се титулува ИЗПОВЕДАНИЕТО, като шериатско понятие, защото Българската православна църква е екс леге през закона и само по себе си посочването на конкретен и единствен носител на регистрирано изповедание да единствено е пряка държавна помощ по смисъла на вече проведенния процес в Европейския съд. Пряката държавна помощ в такива размери от 18 милиона ще повдигне въпроса за нарушаване на договора по

присъединяването на България към ЕС и неминуема първоначално финансова , а след това и правна последица.

С уважение:

проф.д-р. Недем Харъз Ибрахимов Генджев
Председател на Висшия духовен съвет

НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ

ТЕРИТОРИАЛНА ДИРЕКЦИЯ СОФИЯ

ЕИК по БУЛСТАТ 1310631880221

ЧЛ. ИТ АЛИН КОСТОВ Рег. № Д. 4

Входящ № 00598 / 15.01.2019г.

Издание № 20189240401253

Изм. № 220371900069892/15.01.2019г.

924020438817

УДОСТОВЕРЕНИЕ

за наличие или липса на задължения и обезпечителни мерки

Във връзка с постъпило съобщение/искане вх.№ 220161900023811/13.01.2019г., ви уведомяваме, че

МЮСЮЛМАНСКО ИЗПОВЕДАНИЕ /религиозна институция/

ЕГН/ЛНЧ/Служебен № от регистъра на НАП

ЕИК по БУЛСТАТ

121526008

Адрес за
кореспонденция

Адрес по чл.8 от
ДОПК

обл.София - град, общ.Столична, гр.СОФИЯ, ул.
БРАТЯ МИЛАДИНОВИ № 27

1. Има следните задължения:

Вид задължение	Размер	Период	Номер	Код	Дата	Вид документ
Данък върху добавената стойност от сделки в страната	15 293,82	01.11.2018 - 30.11.2018	22031362849	110000	14.12.2018	Месечна справка-декларация по ЗДДС
Данък върху добавената стойност от сделки в страната - Лихва	135,96	01.11.2018 - 30.11.2018	22031362849	110000	14.12.2018	Месечна справка-декларация по ЗДДС
Данък върху добавената стойност от сделки в страната	16 031,89	01.12.2018 - 31.12.2018	22031367553	110000	14.01.2019	Месечна справка-декларация по ЗДДС
Данък върху добавената стойност от сделки в страната - Лихва	4,45	01.12.2018 - 31.12.2018	22031367553	110000	14.01.2019	Месечна справка-декларация по ЗДДС
Данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения	13 262,50	01.07.2014 - 31.07.2014	220021406889309	110000	11.08.2014	Декларация - образец 6
Данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения - Лихва	1 134,77	01.07.2014 - 31.07.2014	220021406889309	110000	11.08.2014	Декларация - образец 6
Данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения	13 269,64	01.08.2014 - 31.08.2014	220021407803959	110000	15.09.2014	Декларация - образец 6
Данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения - Лихва	1 135,38	01.08.2014 - 31.08.2014	220021407803959	110000	15.09.2014	Декларация - образец 6
Данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения - Лихва	883,19	01.11.2014 - 30.11.2014	220021410651420	110000	19.12.2014	Декларация - образец 6
Данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения	20 098,24	01.11.2018 - 30.11.2018	220021811123152	110000	20.12.2018	Декларация - образец 6
Данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения - Лихва	106,08	01.11.2018 - 30.11.2018	220021811123152	110000	20.12.2018	Декларация - образец 6

Общо главница **130048,64**

Общо лихва **10032,40**

Общо: **140081,04** Код за плащане **561111** IBAN : **BG17UBBS88888588845400**
ТЪ : **ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА** КЛОН : .....

Здравно осигуряване - Лихва	9,68	01.11.2007 - 30.11.2007	2031109246	561111	31.05.2012	Ревизионен акт за ЗОВ
Здравно осигуряване - Лихва	0,86	01.09.2014 - 30.09.2014	050021408766964	561111	20.10.2014	Декларация - образец 6
Здравно осигуряване	59,77	01.11.2018 - 30.11.2018	220021810989346	561111	19.12.2018	Декларация - образец 6
Здравно осигуряване - Лихва	0,32	01.11.2018 - 30.11.2018	220021810989346	561111	19.12.2018	Декларация - образец 6
Здравно осигуряване - Лихва	754,83	01.10.2014 - 31.10.2014	220021409693033	561111	20.11.2014	Декларация - образец 6
Здравно осигуряване	19 543,21	01.11.2018 - 30.11.2018	220021811123152	561111	20.12.2018	Декларация - образец 6
Здравно осигуряване - Лихва	103,15	01.11.2018 - 30.11.2018	220021811123152	561111	20.12.2018	Декларация - образец 6

Общо главница **19602,98**

Общо лихва **868,84**

Общо: **20471,82** Код за плащане **561111** IBAN : **BG77UBBS88888688845500**
ТЪ : **ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА** КЛОН : .....

Универсален пенсионен фонд	1,17	01.07.2007 - 31.07.2007	2031109246	561111	31.05.2012	Ревизионен акт за ЗОВ
Универсален пенсионен фонд	20,02	01.11.2018 - 30.11.2018	220021810989346	561111	19.12.2018	Декларация - образец 6
Универсален пенсионен фонд - Лихва	0,11	01.11.2018 - 30.11.2018	220021810989346	561111	19.12.2018	Декларация - образец 6
Универсален пенсионен фонд	11 367,32	01.11.2018 - 30.11.2018	220021811123152	561111	20.12.2018	Декларация - образец 6
Универсален пенсионен фонд - Лихва	60,00	01.11.2018 - 30.11.2018	220021811123152	561111	20.12.2018	Декларация - образец 6

корпоративен данък от юридически лица с нестопанска цел - Лихва	879,24	17.04.2018 - 13.11.2018	2203И0098923	110000	20.03.2018	Годишна данъчна декларация по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО
корпоративен данък от юридически лица с нестопанска цел - Лихва	682,76	17.07.2018 - 31.12.2018	2203И0098923	110000	20.03.2018	Годишна данъчна декларация по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО
корпоративен данък от юридически лица с нестопанска цел - Лихва	58,34	18.12.2018 - 31.12.2018	2203И0098923	110000	20.03.2018	Годишна данъчна декларация по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО
Наказателно постановление	80,00	01.01.2012 - 31.12.2012	14385-0064206	110000	17.08.2012	Наказателно постановление

Общо главница **78036,09**

Общо лихва **5020,17**

Общо: **83056,26** Код за плащане **110000** IBAN :BG85UBVS88888188844500
 ТЪ : ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА КЛОН : .....

ДОО	22,62	01.06.2014 - 30.06.2014	050021406493589	551111	24.07.2014	Декларация - образец 6
ДОО - Лихва	1,94	01.06.2014 - 30.06.2014	050021406493589	551111	24.07.2014	Декларация - образец 6
ДОО - Лихва	2,31	01.10.2014 - 31.10.2014	050021409579847	551111	17.11.2014	Декларация - образец 6
ДОО	103,24	01.11.2018 - 30.11.2018	220021810989346	551111	19.12.2018	Декларация - образец 6
ДОО - Лихва	0,54	01.11.2018 - 30.11.2018	220021810989346	551111	19.12.2018	Декларация - образец 6
ДОО	26 852,88	01.05.2014 - 31.05.2014	220021405817731	551111	26.06.2014	Декларация - образец 6
ДОО - Лихва	2 297,60	01.05.2014 - 31.05.2014	220021405817731	551111	26.06.2014	Декларация - образец 6
ДОО	27 534,85	01.06.2014 - 30.06.2014	220021406519986	551111	24.07.2014	Декларация - образец 6
ДОО - Лихва	2 355,95	01.06.2014 - 30.06.2014	220021406519986	551111	24.07.2014	Декларация - образец 6
ДОО	27 525,80	01.07.2014 - 31.07.2014	220021406869309	551111	11.08.2014	Декларация - образец 6
ДОО - Лихва	2 355,17	01.07.2014 - 31.07.2014	220021406869309	551111	11.08.2014	Декларация - образец 6
ДОО - Лихва	2 765,49	01.11.2014 - 30.11.2014	220021410851420	551111	19.12.2014	Декларация - образец 6
ДОО	48 009,25	01.11.2018 - 30.11.2018	220021811123152	551111	20.12.2018	Декларация - образец 6
ДОО - Лихва	253,40	01.11.2018 - 30.11.2018	220021811123152	551111	20.12.2018	Декларация - образец 6

Общо главница **11388,51**

Общо лихва **60,11**

Общо: **11448,62** Код за плащане **681111** IBAN: BG23UBBS88888892830100
ТБ: ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА КЛОН: .....

ИД 22090006841/2009 **8 023 991,6**
4

Общо главница **8023991,64**

Общо: **8023991,64** IBAN: BG09UBBS88883322943300
ТБ: ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА КЛОН: .....

Общо задължение: **8 279 049,38**

2. Наложени обезпечителни мерки върху имуществото и започнало принудително изпълнение
/описват се наложените обезпечителни мерки по вид; номер и дата на изпълнителния титул; размер и вид на задължението, за които са наложени обезпечителни мерки./

ИМА ОБРАЗУВАНО ИД № 22090006841/2009 С ОБЩ РАЗМЕР НА ЗАДЪЛЖЕНИЕТО ОТ 8023991,64ЛВ.
ИМА НАЛОЖЕН ЗАПОР НА БАНКАВИ СМЕТКИ.
НАЛОЖЕНА ВЪЗБРАНА НА ИМОТИ.
ЗАПОЧНАЛО ИЗПЪЛНЕНИЕ.

Настоящото се издава във връзка с Изпъл.дело № 20189240401253, образувано въз основа на Изпълнителен лист издаден на 2018-09-10 от РАЙОНЕН СЪД СОФИЯ
Настоящото се издава по данни на ТД СОФИЯ, офис ВЪЗРАЖДАНЕ, актуални към 15.01.2019 год.

ОРГАН ПО
ПРИХОДИТЕ: .....

(М.МИЦЕВА)

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

27 юни 2017 година(*)

„Преюдициално запитване — Държавни помощи — Член 107, параграф 1 ДФЕС — Понятието „държавна помощ“ — Понятията „предприятие“ и „икономическа дейност“ — Други условия за прилагането на член 107, параграф 1 ДФЕС — Член 108, параграфи 1 и 3 ДФЕС — Понятията „съществуващи помощи“ и „нови помощи“ — Споразумение от 3 януари 1979 г., сключено между Кралство Испания и Светия престол — Данък върху строителните, монтажните и ремонтните работи — Освобождаване на Католическата църква от данък за недвижимите ѝ имоти“

По дело C-74/16

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 4 de Madrid (Административен съд № 4 на провинция Мадрид, Испания) с акт от 26 януари 2016 г., постъпил в Съда на 10 февруари 2016 г., в рамките на производство по дело

Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania

срещу

Ayuntamiento de Getafe,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: К. Lenaerts, председател, А. Tizzano, заместник-председател, М. Ilešič, L. Bay Larsen, Т. von Danwitz, Е. Juhász, М. Berger, А. Prechal, М. Vilaras и Е. Regan, председатели на състави, А. Rosas, Ал. Арабаджиев (докладчик), М. Safjan, D. Šváby и Е. Jarašiūnas, съдии,

генерален адвокат: J. Kokott,

секретар: М. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 10 януари 2017 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania, от М. Muñoz Pérez и А. Fanjul Guerricaechevarría, адвокати,

– за Ayuntamiento de Getafe, от L. López Díez, адвокат,

– за испанското правителство, от М. А. Sampol Pucurull и А. Rubio González, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от G. Luengo, P. Němečková и F. Tomat, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 16 февруари 2017 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване е относно тълкуването на член 107, параграф 1 ДФЕС.

2 Запитването е отправено във връзка със спор между Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania (Comunidad de Casa de Escuelas Pías de Getafe, PP. Escolapios) (Конгрегация на благочестивите училища, провинция Бетания

8 C Orden por la que se aclara la inclusión del Impuesto sobre Construcciones, Instalaciones y Obras en la letra B) del apartado I del artículo IV del Acuerdo entre el Estado Español y la Santa Sede sobre Asuntos Económicos, de 3 de enero de 1979 (Постановление във връзка с включването на данъка върху строителните, монтажните и ремонтните работи в член IV, параграф 1, буква B) от Споразумението по икономически въпроси, сключено между испанската държава и Светия престол на 3 януари 1979 г.) от 5 юни 2001 г. (BOE бр. 144, от 16 юни 2001 г., стр. 21427, наричано по-нататък „Постановлението от 5 юни 2001 г.“) испанското Министерство на финансите уточнява, в първата точка от разпоредителната част на това постановление, че ICIO „спада към данъците върху недвижимите имоти или производството, посочени в член IV, параграф 1, буква B) от Споразумението от 3 януари 1979 г.“, а във втората точка от тази разпоредителна част, че „Светият престол, епископската конференция, епархиите, енориите и другите административно-териториални единици, религиозните конгрегации и ордени и институтите за богопосветен живот и техните провинции и домове се освобождават изцяло и безсрочно от облагане с [ICIO]“.

9 Както уточнява запитващата юрисдикция, Католическата църква е по силата на това постановление изцяло освободена от облагане с ICIO за притежаваните от нея недвижими имоти, без значение за извършването на какви дейности са предназначени те.

10 Orden EHA/2814/2009 por la que se modifica la Orden de 5 de junio de 2001, por la que se aclara la inclusión del Impuesto sobre Construcciones, Instalaciones y Obras en la letra B) del apartado 1 del artículo IV del Acuerdo entre el Estado Español y la Santa Sede sobre asuntos económicos, de 3 de enero de 1979 (Постановление EHA/2814/2009 за изменение на Постановлението от 5 юни 2001 г. във връзка с включването на данъка върху строителните, монтажните и ремонтните работи в член IV, параграф 1, буква B) от Споразумението по икономически въпроси, сключено между испанската държава и Светия престол на 3 януари 1979 г.) от 15 октомври 2009 г. (BOE бр. 254, от 21 октомври 2009 г., стр. 88046, наричано по-нататък „Постановлението от 15 октомври 2009 г.“) заменя втората част от разпоредителната част на Постановлението от 5 юни 2001 г. със следния текст:

„Светият престол, епископската конференция, епархиите, енориите и другите териториално-административни единици, религиозните конгрегации и ордени и институтите за богопосветен живот, техните провинции и домове се освобождават изцяло и безсрочно от облагане с [ICIO] за всички недвижими имоти, които са освободени от облагане с поземлен данък [Contribución Territorial Urbana] (понастоящем данък върху недвижимите имоти)“.

11 Данните, предоставени от запитващата юрисдикция, сочат, че вследствие на това изменение Католическата църква е освободена от облагане с ICIO само за недвижимите имоти, предназначени изключително за религиозни цели.

12 Запитващата юрисдикция уточнява, че Постановлението от 15 октомври 2009 г. е отменено с решение от 9 декември 2013 г. на административното отделение на Audiencia Nacional (Национален съд, Испания) и че тази отмяна е потвърдена с решение от 19 ноември 2014 г. на административното отделение на Tribunal Supremo (Върховен съд, Испания) именно по съображение че ограничава обхвата на освобождаването по член IV, параграф 1, буква B) от Споразумението от 3 януари 1979 г.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

13 Конгрегацията е вписана в регистъра на религиозните общности, воден от испанското Министерство на правосъдието, и попада в обхвата на Споразумението от 3 януари 1979 г. В Хетафе тя притежава комплекс от няколко сгради, в които се помещава управляваното от нея училище „La Inmaculada“.

22 Испанското правителство твърди, че преюдициалното запитване е недопустимо. Според него, от една страна, преюдициалният въпрос е хипотетичен, тъй като, без да се установява връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, с него се търси общо консултативно становище относно предвиденото в полза на Католическата църква освобождаване от облагане с ICIO от гледна точка на режима на държавните помощи.

23 От друга страна, актът за преюдициално запитване съдържа съществени пропуски, що се отнася до данните от фактическа и правна страна, нужни на Съда, за да даде полезен отговор на поставения въпрос. В акта за преюдициално запитване не била описана дейността, извършвана от Конгрегацията, по-специално в недвижимия имот, предмет на спорното данъчно освобождаване, нито структурата и икономическата ѝ организация. Освен това запитващата юрисдикция не посочила точните причини, поради които е сметнала за нужно да постави преюдициалния въпрос.

24 В тази връзка следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда в рамките на сътрудничеството между него и националните юрисдикции, въведено с член 267 ДФЕС, само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от преюдициално решение, за да може да се произнесе, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Следователно, щом като поставените въпроси се отнасят до тълкуването на правото на Съюза, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (решение от 21 декември 2016 г., *Vervloet и др.*, C-76/15, EU:C:2016:975, т. 56 и цитираната съдебна практика).

25 От това следва, че въпросите, които се отнасят до правото на Съюза, по презумпция са релевантни. Съдът може да откаже да се произнесе по отправеното от национална юрисдикция преюдициално запитване само когато е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (решение от 21 декември 2016 г., *Vervloet и др.*, C-76/15, EU:C:2016:975, т. 57).

26 В това последно отношение следва да се припомни, че необходимостта да се даде тълкуване на правото на Съюза, което да е от полза за националния съд, изисква последният да определи фактическия и правния контекст, в който се вписват поставените от него въпроси, или най-малко да обясни фактическите хипотези, на които те се основават. Тези изисквания са особено важни в областта на конкуренцията, която се характеризира със сложни фактически и правни положения (решение от 21 ноември 2013 г., *Deutsche Lufthansa*, C-284/12, EU:C:2013:755, т. 20).

27 Съгласно практиката на Съда е важно също така националният съд да посочи конкретните причини, поради които е несигурен относно тълкуването на правото на Съюза и счита за необходимо да постави преюдициални въпроси на Съда (решение от 21 ноември 2013 г., *Deutsche Lufthansa*, C-284/12, EU:C:2013:755, т. 21).

28 В случая, най-напред, от акта за преюдициално запитване е видно, че запитващата юрисдикция е сезирана именно с въпроса дали член 107 ДФЕС е пречка Конгрегацията да се ползва от въпросното данъчно освобождаване на основание на Постановлението от 5 юни 2001 г., прието за целите на прилагането на член IV, параграф 1, буква В) от Споразумението от 3 януари 1979 г.

29 Видно от този акт, запитващата юрисдикция счита, че за да се произнесе по жалбата, с която е сезирана, трябва да провери дали подобно освобождаване е в съответствие с член 107 ДФЕС, като съмненията ѝ в това отношение ясно личат от същия акт.

заплашва да наруши конкуренцията (решения от 21 декември 2016 г., Комисия/Hansestadt Lübeck, C-524/14 P, EU:C:2016:971, т. 40 и от 21 декември 2016 г., Комисия/World Duty Free Group SA и др., C-20/15 P и C-21/15 P, EU:C:2016:981, т. 53).

39 Освен това правото на Съюза в областта на конкуренцията, и в частност забраната по член 107, параграф 1 ДФЕС, се отнася до дейността на предприятията (вж. в този смисъл решения от 23 март 2006 г., Enirisorse, C-237/04, EU:C:2006:197, т. 27 и 28 и от 5 март 2015 г., Комисия и др./Versalis и др., C-93/13 P и C-123/13 P, EU:C:2015:150, т. 88).

40 Следователно в случая трябва да се прецени, на първо място, дали Конгрегацията може да бъде квалифицирана като „предприятие“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, на второ място, дали със спорното в главното производство данъчно освобождаване се цели да се предостави селективно икономическо предимство на Конгрегацията, на трето място, дали тази мярка представлява намеса на испанската държава или чрез нейни ресурси и накрая, на четвърто място, дали въпросното освобождаване може да засегне търговията между държавите членки и да наруши или да заплаши да наруши конкуренцията на вътрешния пазар.

Относно понятията „предприятие“ и „икономическа дейност“

41 Съгласно постоянната практика на Съда понятието „предприятие“ обхваща в контекста на правото на Съюза в областта на конкуренцията всеки субект, който извършва икономическа дейност, независимо от неговия правен статут и начин на финансиране (решение от 10 януари 2006 г., Cassa di Risparmio di Firenze и др., C-222/04, EU:C:2006:8, т. 107).

42 Следователно въпросът дали извършващият съответната дейност субект има или не качеството на „предприятие“, не зависи от това дали той е публичноправен или частноправен.

43 Освен това, стига въпросната дейност да може да бъде квалифицирана като „икономическа“, обстоятелството, че тя е извършвана от религиозна общност, не е пречка за прилагането на разпоредбите на Договора, включително на разпоредбите относно правото на конкуренция (вж. в този смисъл решение от 5 октомври 1988 г., Steymann, 196/87, EU:C:1988:475, т. 9 и 14).

44 За да се установи дали съответните дейности са такива на „предприятие“ по смисъла на правото на Съюза в областта на конкуренцията, трябва да се изследва естеството на тези дейности, като квалификацията „икономическа дейност“ се преценява за всяка една от отделните дейности, извършвани от конкретния субект (вж. в този смисъл решения от 24 октомври 2002 г., Aéroports de Paris/Комисия, C-82/01 P, EU:C:2002:617, т. 75 и от 1 юли 2008 г., MOTOE, C-49/07, EU:C:2008:376, т. 25).

45 Икономическа е всяка дейност, която се състои в предлагане на стоки или услуги на даден пазар (решение от 10 януари 2006 г., Cassa di Risparmio di Firenze и др., C-222/04, EU:C:2006:8, т. 108).

46 Обстоятелството, че предлагането на стоки и услуги се осъществява без стопанска цел, не е пречка за това субектът, който извършва тези сделки на пазара, да трябва да се счита за предприятие, след като неговите оферти се конкурират с офертите на други оператори, имащи стопанска цел (решение от 1 юли 2008 г., MOTOE, C-49/07, EU:C:2008:376, т. 27).

47 Като „икономически дейности“ могат да бъдат квалифицирани услугите, които обикновено се предоставят срещу възнаграждение. Основната характеристика на възнаграждението се състои в това, че то представлява насрещната икономическа престация за разглежданата услуга (вж. по аналогия решение от 11 септември 2007 г., Schwarz и Gootjes-Schwarz, C-76/05, EU:C:2007:492, т. 37 и 38 и цитираната съдебна практика).

56 Ако тази информация е точна, което запитващата юрисдикция следва да провери, субсидираните от испанската държава образователни дейности на Конгрегацията не биха могли да бъдат квалифицирани като „икономически“, в съответствие с практиката на Съда, посочена в точки 41—50 от настоящото решение.

57 За сметка на това, с оглед на данните, които Конгрегацията, Общината и испанското правителство дават в съдебното заседание пред Съда, несубсидираните от испанската държава образователни дейности на Конгрегацията, спадащи към предучилищното образование, извънучилищното образование и факултативното обучение след задължителното училищно образование, изглежда, отговарят на всички критерии, посочени в точки 44—49 от настоящото решение, за да бъдат квалифицирани като „икономически дейности“, нещо, което обаче запитващата юрисдикция следва да провери.

58 Всъщност според посочените данни тези дейности не са финансирани от испанската държава. Напротив, ставало въпрос за дейности, организирани от самата Конгрегация и финансирани основно чрез участието на частни лица, и по-конкретно учаци и техните родители, в училищните разходи.

59 Ако вследствие на тази проверка приеме, че несубсидираните от испанската държава образователни дейности на Конгрегацията представляват „икономическа дейност“, запитващата юрисдикция би трябвало още да провери дали актовата зала на училището „La Inmaculada“ е предназначена да се използва само за едната или другата от тези образователни дейности, или е със смесено предназначение.

60 Всъщност, ако тя е предназначена да се използва само за образователни дейности, които са субсидирани от испанската държава и отговарят на всички критерии, посочени в точка 50 от настоящото решение, спорното в главното производство данъчно освобождаване не би било обхванато от забраната по член 107, параграф 1 ДФЕС.

61 Ако обаче тази актовата зала е предназначена да се използва само за образователните дейности, които са провеждани от Конгрегацията без субсидии от страна на испанската държава и отговарят на всички критерии, посочени в точки 44—49 от настоящото решение, спорното в главното производство освобождаване би могло да попада в обхвата на тази забрана.

62 В случай че тази зала е със смесено предназначение, спорното в главното производство данъчно освобождаване би могло да попадне в обхвата на въпросната забрана, доколкото залата е предназначена за дейности, отговарящи на критериите в точки 44—49 и 51 от настоящото решение.

63 От всички изложени по-горе съображения следва, че спорното в главното производство данъчно освобождаване би попаднало в обхвата на забраната по член 107, параграф 1 ДФЕС само ако, от една страна, поне част от образователните дейности, провеждани от Конгрегацията в училище „La Inmaculada“, трябва да бъде квалифицирана като „икономическа дейност“ по смисъла на съдебната практика, цитирана в точки 44—49 от настоящото решение, и от друга страна, актовата зала на това училище е предназначена поне отчасти за извършването на такива икономически дейности.

64 Затова, ако запитващата юрисдикция приеме след преценка на фактите, че въпросната актовата зала е предназначена за провеждани от Конгрегацията дейности, които трябва да се квалифицират като „икономически“, по-нататък следва да се установи дали в случай като разглеждания в главното производство са изпълнени четирите условия, посочени в точка 38 от настоящото решение.

Относно понятието „селективно икономическо предимство“

74 За да могат обаче да бъдат квалифицирани като държавни помощи по член 107, параграф 1 ДФЕС, предимствата безспорно трябва, от една страна, да бъдат пряко или непряко предоставени чрез държавни ресурси и от друга страна, отговорността за тях да се носи от държавата (решение от 19 декември 2013 г., *Association Vent De Colère!* и др., C-262/12, EU:C:2013:851, т. 16).

75 Що се отнася, на първо място, до това кой носи отговорността за мярката, достатъчно е да се констатира, че спорното в главното производство данъчно освобождаване произтича пряко от приетото от Министерството на финансите на испанската държава Постановление от 5 юни 2001 г. и е заложено в Споразумението от 3 януари 1979 г., сключено и приложено от тази държава членка.

76 Що се отнася, на второ място, до условието предимството да е предоставено пряко или непряко чрез ресурси на държавата, безспорно е, че спорното в главното производство освобождаване, с което се премахва разход, който иначе би обременил бюджета на Конгрегацията, води до съответно намаляване на приходите на Общината.

77 При тези обстоятелства е изпълнено условието намеса на държавата чрез нейни ресурси.

Относно понятието за държавни помощи, които „засягат търговията между държавите членки“, и понятието за държавни помощи, които „нарушават или заплашват да нарушат конкуренцията“

78 Що се отнася до условието икономическото предимство да има въздействие върху търговията между държавите членки и до условието то да може да доведе до нарушаване на конкуренцията, важно е да се припомни, че за целите на квалификацията на национална мярка като държавна помощ не е нужно да се установи реално въздействие на въпросната помощ върху търговията между държавите членки и действително нарушаване на конкуренцията, а само дали помощта би могла да засегне тази търговия и да наруши конкуренцията (решение 21 декември 2016 г., *Vervloet* и др., C-76/15, EU:C:2016:975, т. 102).

79 По-специално, когато предоставена от държава членка помощ укрепва позицията на някои предприятия спрямо тази на други конкурентни предприятия в рамките на търговията между държавите членки, същата трябва да се счита за повлияна от помощта. В това отношение не е необходимо самите предприятия получатели да участват в търговията между държавите членки. Всъщност, когато държава членка предоставя помощ на дадени предприятия, дейността на националния ѝ пазар може да се запази или нарасне, което като последица намалява възможностите на установените в други държави членки предприятия да навлязат на пазара на тази държава членка (решение 21 декември 2016 г., *Vervloet* и др., C-76/15, EU:C:2016:975, т. 104).

80 Що се отнася до условието да е нарушена конкуренцията, следва да се подчертае, че помощите, които имат за цел да освободят дадено предприятие от разходите, които самото то поначало би трябвало да понесе в рамките на своето текущо управление или на своята нормална дейност, по принцип нарушават условията на конкуренция (решение от 26 октомври 2016 г., *Orange/Комисия*, C-211/15 P, EU:C:2016:798, т. 66).

81 В случая по главното производство е възможно освобождаването на Конгрегацията от облагане с ИСЮ да направи нейните образователни услуги по-привлекателни от тези на други действащи на същия пазар субекти.

82 Съгласно обаче член 2 от Регламент (ЕО) № 1998/2006 на Комисията от 15 декември 2006 година за прилагането на членове [107 ДФЕС и 108 ДФЕС] към минималната помощ (ОВ L 379, 2006 г., стр. 5; Специално издание на български език, глава 8, том 5, стр. 96 и поправка в ОВ L 201, 2011 г., стр. 20), тълкуван във връзка със

предхожда присъединяването на Кралство Испания към Съюза, вярно е също така, че ICIO е въведен в испанския правен ред едва след това присъединяване и че спорното в главното производство данъчно освобождаване е последица от Постановлението от 5 юни 2001 г.

89 При това положение, ако запитващата юрисдикция констатира наличието на държавна помощ в полза на Конгрегацията, би могло да става въпрос само за нова помощ по смисъла на член 108, параграф 3 ДФЕС.

90 С оглед на всички изложени по-горе съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че данъчно освобождаване като спорното в главното производство, от което се ползва конгрегация на Католическата църква при ремонтни работи в недвижим имот, предназначен за извършването на дейности, които не са строго религиозни, може да попадне в обхвата на забраната по член 107, параграф 1 ДФЕС, ако и доколкото тези дейности са икономически — обстоятелство, което запитващата юрисдикция следва да провери.

По съдебните разноски

91 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

Данъчно освобождаване като спорното в главното производство, от което се ползва конгрегация на Католическата църква при ремонтни работи в недвижим имот, предназначен за извършването на дейности, които не са строго религиозни, може да попадне в обхвата на забраната по член 107, параграф 1 ДФЕС, ако и доколкото тези дейности са икономически — обстоятелство, което запитващата юрисдикция следва да провери.

Подписи

---

* Език на производството: испански.

Диспозитив на акта, публикуван в Официален вестник на Европейския съюз

©	Европейски	съюз,	1998-2018	г.
©	Европейски	съюз,	http://eur-lex.europa.eu/	

В съответствие с Регламент (ЕС) № 216/2013 на Съвета от 7 март 2013 г. относно електронното публикуване на Официален вестник на Европейския съюз (ОВ L 69, 13.3.2013 г., стр. 1) от 1 юли 2013 г. само електронното издание на Официален вестник ще бъде автентично и ще има правно действие. Когато поради непредвидени обстоятелства публикуването на електронното издание на Официален вестник е невъзможно, печатното издание ще бъде автентично и ще има правно действие в съответствие с реда и условията, установени в член 3 от Регламент (ЕС) № 216/2013. До влизането в сила на Регламент (ЕС) № 216/2013 за автентично се считаше само законодателството на Европейския съюз, отпечатано в хартиеното издание на Официален вестник на Европейския съюз.